

**INTERVENCIÓ DE JOSÉ MONTILLA AL
CONSELL NACIONAL
Diumenge, 5 de febrer de 2006**

Bon dia companyes i companys.

En el darrer Consell Nacional, celebrat el 15 d'octubre passat, us expressava el meu convenciment, la meva absoluta confiança, que al final d'aquest camí tindríem el millor Estatut de la nostra història.

Un bon Estatut per a Catalunya i també un Estatut que enfortiria el projecte de l'Espanya plural.

Us deia també que l'èxit del nou Estatut constituiria una gran derrota per al PP. Una derrota perquè seran evidents les reiterades mentides i calúmnies, que no podran ser amagades pel poder mediàtic que encara manté la dreta espanyola.

Malgrat el que diguin les enquestes ara. Tot això serà més que evident ben aviat. Molt abans de les eleccions generals de 2008.

Tanmateix haig de reconèixer que confiava també que el PP sabia rectificar a temps, ni que fos en el darrer minut.

La lògica racional ens duia a creure que la dreta no anava a cometre l'error de 1978 quan l'Aliança Popular de Manuel Fraga va votar en contra del títol 8è. de la Constitució. Un error que va hipotecar fortament els conservadors durant molts anys, i que no van superar fins al naixement del Partit Popular i la plena acceptació de la realitat autonòmica.

Crèiem que la dreta havia après algunes lliçons de la història de la nostra democràcia. I que, per tant, Rajoy donaria un cop de timó en el darrer moment que permetés al PP no quedar-se fora de tots aquests canvis en l'estructura territorial que el nou Estatut farà irreversibles, per a Catalunya, però també per al conjunt d'Espanya.

Però, malauradament, hem de constatar, altre cop, com la raó és derrotada per les vísceres. Com massa sovint l'odi, l'obstinació i les ganes de derrotar a qualsevol preu a l'adversari, venç i s'imposa a la lògica de la intel·ligència.

I avui, companyes i companys, hem de lamentar que el PP no tan sols s'oposi obstinadament a aquestes millores estatutàries -que res ni a ningú perjudiquen- sinó un fet encara més greu i preocupant: que l'actual cúpula del Partit Popular, embogida per un discurs cada cop més extrem i autoreferencial, s'estigui situant perillosament als límits del marc constitucional.

Acebes, Zaplana i Rajoy se situen al marge de la legalitat quan pretenen impulsar una iniciativa legislativa popular en una qüestió –l'Estatut de Catalunya, una llei orgànica- que la Constitució exclou explícitament. Immediatament, es van veure obligats a retirar aquesta ocurrència inconstitucional, transformant-la en una recollida de signatures per a impulsar una consulta absurda que justifiqui i amagui el gravíssim error comès.

Això sí, els hem de reconèixer la capacitat de generar nous conceptes. Per exemple, el de *tejeréndum*: "Dícese de toda propuesta de referéndum que cuenta con la entusiasta acogida y el significativo concurso de Don Antonio Tejero Molina". La verdad es que dan ganas de decir aquello de *dime con quien vas y te diré quien eres*.

En qualsevol cas, aquesta iniciativa condemnada al fracàs fa evident que l'actual cúpula del PP constitueix un greu factor d'inestabilitat social i política perquè actua com un cos altament nociu per a la democràcia i la convivència entre els diferents pobles d'Espanya.

És evident que la cúpula del PP derrotada democràticament a les urnes pel poble espanyol el 14 de març del 2004, no ha acceptat aquest resultat. I d'aquesta no acceptació ha nascut una estratègia de divisió i crispació social profundament antipatriòtica.

Malgrat les seves expectatives electorals, el PP està cada vegada més sol, i més lluny de tornar al Govern.

Tanmateix, us diré també que el meu optimisme encara no es resigna a donar per completament impossible que en el llindar del precipici polític, al qual sembla voler llançar-se alegrement el PP, hi hagi encara algú amb prou autoritat dins la dreta que s'alçarà i dirà: ja n'hi ha prou!

Josep Piqué hauria de ser el primer a rebel·lar-se davant tanta insensatesa i temeritat. Per un moment, la setmana passada, va semblar-ho, però altra vegada va demostrar fins a quin punt és presoner del seu passat com a ministre d'Aznar i Rajoy.

Potser l'esperança enfront de tanta bogeria, tanta demagògia pseudopatriòtica, l'hurem d'anar trobar algun dia en els dirigents autonòmics del PP. Que saben perfectament que més descentralització és sinònim de major progrés, per a Catalunya, però també per a Balears, Madrid, València o Castella-Lleó.

En qualsevol cas, avui una rectificació del PP passa per una renovació de l'actual cúpula del PP. Perquè a Espanya, no es pot aspirar políticament a res seriós amb una actitud manifestament contrària -i radicalment hostil- a Catalunya.

Companyes i companys, la meva confiança, la meva seguretat, com la vostra, no era tanmateix ni cega ni ingènua. Tots sabem que aquest procés d'elaboració d'un nou Estatut estava resultant –gairebé des del primer dia- difícil, extremadament complicat i ple de riscos. Principalment per a nosaltres, els socialistes. Perquè érem els que arriscàvem més. En realitat, fins a un cert punt ho arriscàvem gairebé tot, principalment els socialistes catalans.

Però, avui, ja podem dir que ens hem en sortit. I força bé!

Com sabeu, el nou text encara té un tràmit a la ponència constitucional i, per tant, s'han d'acabar de tancar alguns serrells. Però avui ja podem afirmar que aquest nou Estatut suposarà una millora substancial en autogovern –en competències i en finançament-. I, per tant, un bon instrument perquè els catalans i les catalanes visquin millor. En el capítol de drets i deures s'hi dibuixa una Catalunya socialment avançada que les noves competències i la millora del sistema de finançament han de fer possible.

En definitiva, és un text amb el qual el país hi guanya. També els governs locals, els ajuntaments, per exemple. I aquesta és una dada molt important perquè és la victòria del municipalisme després de 25 anys de justes reclamacions.

Repeteixo que el salt és molt substancial en relació a l'Estatut de 1979, tant pel que fa al marc competencial i polític de l'autogovern com en relació a la millora del finançament, com al reconeixement de la nostra singularitat nacional

Dit això, vull fer-vos ara algunes consideracions entorn de les lliçons que se'n desprenen d'aquest llarg procés de negociació, primer a Catalunya i després a Madrid.

Com us deia, i prou bé sabeu, és veritat que ha estat un procés molt complicat, a vegades objectivament més a prop del fracàs que de l'èxit. El socialistes vam apostar des del primer moment per un treball unitari i compartit, des d'una posició ambiciosa i, alhora, responsable. Però, malauradament, la rivalitat i la competència entre els partits catalans, especialment entre els nacionalistes, ho feia complicat. I és per aquesta raó que el PP confiava en què no ens en sortiríem.

A Catalunya l'aprovació del projecte d'Estatut al Parlament el 30 de setembre de 2005 va estar precedida per una negociació duríssima, gairebé agònica. CiU va estirar permanentment de la corda radicalitzant les seves posicions amb el sol objectiu de trencar la unitat de les forces que donem suport al Govern de Catalunya i fer descarrilar, d'aquesta manera, el nou Estatut.

Nosaltres vam votar amb plena consciència la proposta de nou text, el 30 de setembre de 2005, tot i que sempre vam considerar –i així jo mateix ho he assenyalat alguna vegada- que contenia un excés de retòrica nacionalista. A aquestes alçades, és evident que si les nostres seixanta-dues esmenes (que vam retirar o no van ser aprovades pel Ple del Parlament) haguessin estat incorporades en la proposta inicial, el resultat hagués estat el mateix i el camí recorregut més positiu per a tots.

Un excés que, com s'ha demostrat no ens ha ajudat gens ni mica.

Perquè entre l'esquerra espanyola, i també entre aquells que són de dretes però que estan allunyats de l'anticatalanisme visceral, ha generat un clima d'una certa fredor davant les propostes catalanes i, per tant, ens ha restat suports importantíssims davant de la virulenta hostilitat del PP i de tota la dreta mediàtica i econòmica.

Un excés de retòrica inicial que ara, a Catalunya, pot tenir un efecte també negatiu perquè podria alimentar un clima d'una certa desafecció envers el nou text entre alguns sectors que practiquen el soberanisme ciclotímic. Però, escolteu, aquesta no és avui la nostra responsabilitat!

Perquè cal recordar a tothom –ara i en els propers mesos- que CiU, que en Mas, en Duran i en Pujol, no han tingut una actitud positiva fins al final. I que l'Estatut ha tingut més possibilitats de fracassar, d'encallar, per l'actitud egoista i intransigent de CiU que per l'hostilitat -radical però, a la fi, absolutament prescindible- del PP.

Cal recordar a tothom –ara i en els propers mesos- que ha estat gràcies a un govern d'esquerres, gràcies a la firma del Pacte del Tinell, gràcies a l'impuls permanent del President Maragall, que avui és possible la millora substancial del nostre autogovern.

I caldrà recordar també que el millor Estatut de la nostra història serà realitat amb un govern socialista presidit per José Luís Rodríguez Zapatero que entén la pluralitat d'Espanya com a una oportunitat i no com a un problema; que comprèn i estima Catalunya; que compleix els seus compromisos amb determinació i coratge; que assumeix riscos perquè té conviccions; i que sap que compta amb nosaltres, amb els socialistes catalanes i el que és més important, amb l'afecte de la immensa majoria de la societat catalana.

Si guanya Zapatero, guanya Catalunya, vam afirmar els socialistes catalans a les passades eleccions generals. Doncs bé, avui podem dir, amb fets i no únicament amb paraules, que amb Rodríguez Zapatero com a President del Govern, està guanyant Catalunya i surt guanyant una Espanya que pot mirar cap al futur amb més optimisme, amb més seguretat, amb més

confiança en les seves possibilitats. Una Espanya que mira de front al món perquè no té que mirar de reüll a cap de les parts que la fan tal com és, que la fan tal com nosaltres la volem.

Aquesta és la veritat de les coses que els socialistes catalans ara podríem legítimament explicar.

Només hauríem de fer el llistat de les declaracions públiques dels dirigents de la federació nacionalista per comptar les innumerables vegades que aquests han pronunciat – solemnement- la paraula: irrenunciable.

Vull ara recordar-los fins a quin punt la negociació va estar a punt de fracassar al Parlament de Catalunya en el capítol de finançament. CiU va fixar aquell dia en l'hemicicle català que aquella proposta constituïa el mínim que els dirigents nacionalistes estaven disposats a acceptar; després d'exigir durant mesos el concert econòmic; després de retreure durament a ERC que no s'apuntés a la reivindicació del concert quan tothom sabia que aquest tipus de plantejament era constitucionalment inviable i estava condemnat al fracàs.

Nosaltres celebrem ara, sincerament, el seu canvi d'actitud. Però vull deixar clar que aquest acord, que nosaltres des del PSC hem impulsat i hem fet possible; que aquest nou Estatut que ara explicarem i defensarem té uns continguts que s'hi semblen molt a les posicions que el PSC ha defensat en el debat estatutari a Catalunya, avui, i des de fa més d'una dècada, quan el nostre candidat Joaquim Nadal va proposar, per primera vegada, la reforma de l'Estatut de Sau. Uns continguts que –convé recordar-ho- altres consideraven inacceptables.

Per tant, felicitem a CiU ara que en Mas, en Duran i en Pujol han tornat a descobrir el realisme polític que possibilitarà un Estatut de tots.

Però, companyes i companys, Pasqual, Manuela, Miquel, Antoni, Lídia..., ara també tenim nosaltres tot el dret a dibuixar en els nostres llavis un enorme somriure.

Escolteu hi ha una cosa que vull deixar molt clara: aquest és l'Estatut del PSC!

Tan sols nosaltres l'haguéssim defensat en solitari. Per seriositat i coherència. Nosaltres no tindrem que recórrer a raons tàctiques, estratègiques o d'ambició personal. L'acord no contradiu ni les nostres afirmacions ni les nostres posicions durant la negociació. Resisteix l'anàlisi de les hemeroteques, tot i que, malauradament avui el que predomina és allò conjuntural, superficial, banal i "*im-mediàtic*".

Nosaltres sempre hem defensat, al llarg d'aquest complex procés que era necessari afrontar-lo des de la generositat i la responsabilitat. Per això vull aprofitar aquesta ocasió per a manifestar que, al final, els dirigents de CiU han sabut estar a l'alçada de les seves responsabilitats i del moment històric que estem vivint. L'acord al que hem arribat, per tant, és del PSC, és de CiU, és d'IC, espero que arribi a ser d'ERC, i sobretot, ha de ser –i serà- l'acord de la immensa majoria del nostre poble, l'acord dels catalans i catalanes.

Avui vull reiterar-vos una convicció que vaig avançar-vos fa quinze dies, el dia que retien homenatge a Joan Reventós.

Vull dir-vos que estic segur que els ciutadans de Catalunya sabran valorar millor, més justament, el dia que toqui (el novembre de 2007), a aquells que hem posat més ganexes i més convenciment en la millora possible i necessària del nostre autogovern, que no pas a aquells que, en el fons, hi han actuat a contra cor.

Nosaltres sabíem que tant CiU com ERC volien protagonisme, legítim protagonisme, si cal. Nosaltres, en canvi, volíem només un bon acord. Exactament el mateix que els amics i companys d'ICV, que han tingut en tot aquest procés una actuació positiva, eficaç i lleial.

Nosaltres sabíem que aquesta cursa pel protagonisme mediàtic podia donar-nos alguna lamentable sorpresa. Si alguns haguéssim tingut més sentit patriòtic no haurien pretès monopolitzar el que ha estat un esforç col·lectiu, també legítimament de CiU, però sobretot de les forces del tripartit. I si això no hagués passat ara, segurament, l'actitud d'ERC seria una altra.

Són, com deia el nostre amic, company i mestre Joan Reventós, "les petites misèries de la política".

Del que es tracta és d'escriure, entre tots, la primera gran pàgina de la història política de Catalunya i d'Espanya del segle XXI i, defugir tacticismes partidistes que acaben per avorrir, fins i tot als més incondicionals de cada partit.

Davant d'aquesta situació on tanta gent diu coses, sovint molt inoportunament, deixeu-me que per acabar us faci cinc afirmacions que espero siguin aclaridores:

1. Primera, nosaltres confiem en què ERC s'incorporarà finalment a l'acord per l'Estatut. Els socialistes catalans -i el conjunt del socialisme espanyol- farem tots els esforços possibles en aquesta direcció. I confiem que els amics d'ERC treballaran també per assolir aquest objectiu.

2. Segona, la política d'aliances i pactes a Catalunya la decideix el Partit dels Socialistes de Catalunya. Aquí, al Consell Nacional del PSC. I enlloc més!
3. Tercera, el PSC mantindrà fins al final de la legislatura l'acord subscrit amb les altres dues forces catalanistes i d'esquerres que donen suport al Govern de Pasqual Maragall. El PSC té com a prioritat acabar la legislatura quan toca, el novembre de 2007.
4. Quarta, que nosaltres no tenim cap necessitat de triar un candidat. No estem, ni estarem en època electoral fins el 2007. Estem al Govern de Catalunya i tenim a Pasqual Maragall com a President de la Generalitat. Com a President que ha fet realitat el nou Estatut.

En Maragall ha demostrat una gran dignitat institucional suprapartidista. En Maragall ha cregut en l'Estatut quan gairebé ningú no hi creia. En Maragall també ha hagut de suportar moltes deslleialtats d'una oposició que primer li ha exigint que no tingués cap protagonisme en la negociació estatutària i que, ara, cínicament, li ho retreu. Una oposició que, en el seu moment, li va exigir també que no avancés les eleccions després de l'Estatut, i ara, quan CiU creu haver obtingut algun avantatge propagandístic, li exigeix eleccions avançades per demà passat. *Pues va a ser que no!*

5. Cinquena, per a nosaltres el nou Estatut, la millora del nostre autogovern, és un objectiu cabdal, perquè s'orienta a la millora de les condicions de vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Però aquesta millora tenim l'obligació de fer-la realitat, no únicament a través d'importants reformes institucionals, sinó també –i de forma prioritària- a través de les responsabilitats que tenim a nivell local, nacional i estatal.

En el terreny municipal afrontem la recta final d'aquest mandat amb la feina feta i amb l'obligació d'explicar-la i, sobretot d'explicar els projectes de futur que els socialistes i progressistes tenim pels nostres barris, viles i ciutats. A aquesta feina el Partit ha de dedicar, des d'ara, els millors dels seus esforços.

En l'àmbit del govern de Catalunya existeix una acció molt rellevant –en infraestructures, educació, sanitat, serveis socials, seguretat, promoció econòmica, cultura...- que comença a percebre's de forma molt positiva per la majoria de la ciutadania. Aquesta dimensió social i de prosperitat econòmica de la nostra acció de govern a la Generalitat l'hem d'accentuar fins al final de la legislatura. Perquè els ciutadans quan ens van votar ho van fer per millorar el nostre autogovern, però també per posar aquest autogovern al servei de les persones, al servei dels catalans i catalanes. I això és el que hem de continuar fent.

Finalment, en l'àmbit de la política espanyola, on estem a punt de travessar l'equador de la legislatura, cal consolidar un model de creixement econòmic, cada vegada més

competitiu, i generador d'una veritable política d'oportunitats i de cohesió social. En aquest sentit, properament el govern socialista aprovarà noves iniciatives d'especial rellevància: la Llei de dependència, la Llei d'igualtat entre homes i dones o la reforma universitària.

Així mateix, el procés d'impuls de l'Espanya plural, del qual el nou Estatut n'és una peça essencial, continuarà el seu desenvolupament amb l'aprovació de noves reformes estatutàries o amb la reforma de la LOFCA.

Acabo ja, reafirmant que la nostra opció estratègica és el pacte del Tinell i el Govern catalanista i d'esquerres, el reiterem per avui i treballarem per la seva continuïtat en el futur.

Potser hi ha d'altres que poden esmerçar el seu temps en especulacions més o menys fantasioses. Però, avui, l'obligació dels socialistes catalans és la de governar, donant resposta als problemes i aspiracions dels ciutadans, i en coherència amb les nostres conviccions, acords i decisions col·lectives.

Moltes gràcies.